

Ett gott beslut

Med glädje tog jag del av kyrkomötets beslut att godkänna vårt stiftsmötes förslag om en offentlig ursäkt för tigandet under judeförföljelserna. I beslutet sägs också att det är viktigt med mera undervisning om judendomens och kristendomens gemensamma rötter och varnas för en upprepning av judeförföljelser. Jag vill för min del aktualisera tre saker.

1. Ordet jude.

Omedvetet innehåller detta ord för många en negativ klang. För en kristen får det vara annorlunda. Jesus var jude. Varje gång vi uttalar och bekänner oss till Jesus Kristus bekänner vi ju de facto vår egen Herres judiska bakgrund och att han var och är Messias.

2. Ordet kors.

Vår tros käraste och viktigaste symbol har tyvärr förvanskats både för kristna och judar. För den kristna världen tenderar det att bara vara en vacker symbol och för en jude predikar det tragiskt nog om de kristnas mördande av judar. Så illa har vi i den kristna världen förvaltats evangeliet att judarna när de ser ett kors tänker på hur "kristna" har slaktat judar. Nog finns det skäl till bön om förlåtelse. Vad beträffar förföljelsen av judarna så har den ibland motiverats eller negligerats utifrån den judiska folkmassans rop att "hans blod må komma över oss och våra barn" (Matt 27:25). Som exempel kan nämnas att delar av Flavius Josefus skildring över Jerusalems förstöring tidvis har funnits som bilaga i psalmböcker för att stryka under fördömsen av judarna. Att använda detta bibelord för sådana ändamål är dock att läsa bibeln på ett märkligt sätt. Jesus tog själv udden av folkskarans rop om förbannelse i sina ord på korset: "Fader förlåt dem, de vet inte vad de gör" (Luk 23:34). Till detta må ytterligare sägas att skulle Jesu kors ha stått på finländsk mark så skulle slutresultatet ha varit exakt detsamma. Om judarna nämligen var så att säga de enda som dödade Jesus då dog han också bara för dem. Nya testamentets linje är dock att *hela* mänskligheten, hedningar såväl som judar (Mark 10:32-34) var orsak genom sin synd till Jesu död. Alla var vi Guds fiender (Rom 7:10). Men alla blev vi också försonade och kallas därmed, också vi icke-judar, att leva i försoningens tjänst.

3. Ordet förbund

Ofta talas det om det gamla och det nya förbundet i en sådan bemärkelse som om det gamla förbundet var Guds förbund med det judiska folket medan det nya är hans förbund med alla folk. Så lyder dock inte det bibliska vittnesbördet. Profetiorna om det nya förbundet var sagda till det judiska folket; Jesus inrättar det nya förbundet helt och hållet bland judar. Det nya var däremot att detta nya förbund också öppnades för icke-judar, vilket den helige Ande hade stora problem att få Petrus och de övriga i fornkyrkan att förstå. De var förstas helt inriktade på att återupprättelsen av Israel gällde det judiska folket. Men det nya var och är att de nu hade blivit ett, skiljemuren var borta. Det märkliga har numera skett att när för kyrkan svårigheten var att veta var man skall placera hedningar, alltså icke-judar, så är problemet ofta för dagens kyrka att veta var judarna hör hemma. Det bibliska vittnesbördet försäkras dock att Gud inte har övergett sitt egendomsfolk, vi, icke-judar har inympats i trädet p.g.a de mångas olydnad, men en dag skall hela Israel bli frälst när man ser upp mot honom vilken man tillsammans med hedningar har avrättat. Det finns skäl att ta avstånd både från en ersättningsteologi som förnekar att judarna numera också är Guds egendomsfolk och också en tvåvägsteologi, som talar om en skild frälsningsväg för dem och därmed förnekar Jesu

försoningsverk. Låt oss älska det folk från vilket vår Frälsare härstammade och ödmjukt vittna om att korset de facto talar om något annat än kristnas grymheter.

Boris Salo